

Exposició

dolor y gloria

Coves del Batà de Paterna _____

La verdadera història del dibuix del xiquet

VALENCIÀ

The true story of the child's drawing

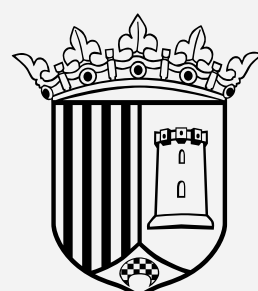

ENGLISH

La verdadera historia del dibujo del niño

CASTELLANO

AJUNTAMENT DE
Paterna
REGIDORIA DE TURISME
CULTURA I FOC

La verdadera història del dibuix del xiquet

Pla obert. La cambra s'acosta (travelling in). Un xiquet que representa a l'alter ego d'Almodóvar està llegint un llibre. Envoltat de flors. El fotograma el completa: una verge a dalt a l'esquerra, plantes penjant, flors en el sòl. Sobre una taula hi ha un sac de ciment de paper buit. La llum del finestral il·lumina l'espai. Un jove obrer, pintor aficionat, deixa de col·locar taulells. Li diu al chiquitín que «no es moga». Està tacat de calç en braços i pit. Vist una samarreta sense mànegues. Li mira i comença a dibuixar usant com a llenç un tros del sac.

- Queda't ací... Queda't ací. Pots agafar el llibre amb les dues mans? Alça el cap - diu.

Aqueix dibuix torna en aquarel·la. Es veu a un xicotet assegut. L'últim moment d'innocència... Ja que aqueix xiquet, després d'aqueix moment, sent desig per primera vegada. Una cremor tan intensa que confon «amb una insolació». Els espectadors de 'Dolor y gloria' es pregunten per aqueix quadre decisiu. És Almodóvar? Va existir aqueix efebo en la vida del cineasta? Qui és l'autor d'aqueixa pintura? Per l'edat del xiquet de la foto, entorn dels huit anys, sembla de la seua última època en Calçada de Calatrava (Ciudad Real), abans de mudar-se a Extremadura.

Respon a una altra de les qüestions l'autor vertader del quadre. «Pedro ja era col·leccionista de la meua obra, però tindre-li en el meu estudi per a col·laborar en la seua nova pel·lícula era diferent, més emocionant. Es tractava de fer el dibuix del xiquet, que és Pedro de xicotet assegut llegint un llibre, que fa un jove obrer sobre un sac d'algeps i que tanta importància té en la part final de la pel·lícula. Al costat del xiquet apareixen diversos tests de flors. Per a mi, un xicotet test amb un gerani al costat del xiquet en aquest dibuix és el principi d'aquesta aventura», apunta el pintor Jorge Galindo. Sí, confirmat, el xiquet és Pedro. I, com en la vella foto en blanc i negre que apareix en aquest reportatge, llavors Almodóvar usava també el cabell curt, llepat, amb ratlla al costat. Res a veure amb la cabellera esvalotada que hui llueix.

Eduardo, en la ficció, és l'obrer i pintor analfabet al qual el xiquet Salvador -el segon jo del cineasta en la pel·lícula- ensenya a llegir i escriure a les nits després del treball. Jorge Galindo (Madrid, 1965) no se li sembla en absolut. Ell és un dels pintors fetitxe d'Almodóvar. Té una bona col·lecció de la seua obra en el seu pis de Pintor Rosers, aqueixa casa que «sembla un museu» que és -sens dubte- un altre dels protagonistes de 'Dolor i glòria.' «Aqueixos quadres són la meua única companyia. Jo viu amb aqueixos quadres», solta Salvador.

Va existir l'obrer esdevingut en pintor anònim que apareix en 'Dolor y gloria'?

«No». Ho ha reiterat una vegada i una altra el cineasta manxec. «No, no em vaig enamorar de cap obrer... Encara que reconec que podria haver ocorregut perfectament». Ho va usar com a corriola per a donar sentit a la seua obra més biogràfica. El mateix Pedro, explicant el sentit d'aqueixa pintura, va escriure: «Quan troba en una galeria de segona una aquarel·la -el retrat que un jove obrer li va fer en la cova de la seua infància- recorda vívidament 50 anys després la pulsó del primer desig. I torna a sentir que aqueixa història hauria de ser narrada. És un sentiment apassionat i vertiginós, el mateix que jo he sentit abans de cadascuna dels meus 21 pel·lícules. I aqueixa necessitat imperiosa de narrar El primer desig li salva la vida».

Perquè no hi haja confusions amb la realitat... Ni es va ficar heroïna. Ni va viure en una cova. Sí que és veritat que en «les nits que coincideixen diversos dolors», cree en Déu malgrat ser ateu. I que, després de 70 anys de vida, pot dir sense remilgos que el cinema li va canviar i «li va salvar». O, com apunta una de les seues interlocutores a «Son els teus ulls el que han canviat. La pel·lícula és la mateixa.

The true story of the child's drawing

Open shot. The camera is approaching (traveling in). A boy who represents Almodóvar's alter ego is reading a book. Surrounded by flowers. The frame is completed by a virgin on the top left, hanging plants and flowers on the ground. On a table there is an empty paper cement bag. The light through the window illuminates the space. A young bricklayer, amateur painter, stops laying tiles. He tells the little boy "don't move." It is stained with lime on arms and chest. He wears a tank top. He looks at the boy and begins to draw him using a piece of the bag as a canvas.

-Stay there... Stay there. Can you take the book with both hands? Raise your head, he says.

That drawing turns into watercolor. You see a boy sitting. The last moment of innocence ... Since that child, after that moment, feels desire for the first time. A burning so intense that he confuses with a sunstroke. Viewers of *Dolor y Gloria* wonder about that decisive picture. Is it Almodóvar? Did that ephemeris exist in the life of the filmmaker? Who is the author of that painting? By the age of the child in the photo, around eight years old, it seems it took place during his time in Calzada de Calatrava (Ciudad Real), before moving to Extremadura.

The real author of the painting responds to another question. «Pedro was already a collector of my work, but having him in my studio to collaborate on his new film was different, more exciting. It was about drawing the boy, who is Pedro when he was a little boy sitting reading a book, that a young bricklayer does on a paper cement bag and that is so important in the final part of the film. Several flower pots appear next to the child. For me, a small pot with a geranium next to the child in this drawing is the beginning of this adventure"- says the artist Jorge Galindo. Yes, confirmed, the boy is Pedro. And, as in the old black and white photo that appears in this report, Almodóvar also used short, licked hair. Nothing to do with his distinctive ruffled mane.

Eduardo, in fiction, is the bricklayer and illiterate painter whom the boy Salvador teaches to read and write at night after work. Jorge Galindo (Madrid, 1965) does not look like him at all. He is one of Almodóvar's fetish artists. He has a good collection of his work in his apartment of Pintor Rosales, a house that "looks like a museum" and that is - without a doubt - another of the protagonists of *Dolor y Gloria*. «Those paintings are my only company. I live with those paintings" says Salvador.

Did the bricklayer who became an anonymous painter of Dolor y Gloria really existed?

“No”. The Manchego filmmaker has repeated it again and again. “No, I didn’t fall in love with any bricklayer... Although I recognize that it could have happened perfectly.” He used it as a pulley to give sense to his most biographical work. Pedro himself, explaining the meaning of that painting, wrote: “When he finds in a gallery the watercolor of the portrait that a young bricklayer made in the cave of his childhood, he remembers vividly 50 years later the drive of the first desire. And he feels again that the story should be told. It is a passionate and vertiginous feeling, the same that I have felt before each of my 21 films. And that imperative need to narrate that first desire saves his life.

So there is no confusion with reality ... He never took heroin. He did not live in a cave. Yes it is true that the nights he suffers several pains, he believes in God despite being an atheist. And that, after 70 years of life, he can say without hesitation that films changed him and “saved him”.

La verdadera historia del dibujo del niño

Plano abierto. La cámara se acerca (travelling in). Un niño que representa al alter ego de Almodóvar está leyendo un libro. Rodeado de flores. El fotograma lo completan: una virgen arriba a la izquierda, plantas colgando, flores en el suelo. Sobre una mesa hay un saco de cemento de papel vacío. La luz del ventanal ilumina el espacio. Un joven albañil, pintor aficionado, deja de colocar azulejos. Le dice al chiquitín que «no se mueva». Está manchado de cal en brazos y pecho. Viste una camiseta sin mangas. Le mira y comienza a dibujar usando como lienzo un trozo del saco.

- Quédate ahí... Quédate ahí. ¿Puedes coger el libro con las dos manos? Levanta la cabeza -dice.

Ese dibujo torna en acuarela. Se ve a un pequeño sentado. El último momento de inocencia... Ya que ese niño, tras ese momento, siente deseo por primera vez. Un ardor tan intenso que confunde «con una insolación». Los espectadores de 'Dolor y gloria' se preguntan por ese cuadro decisivo. ¿Es Almodóvar? ¿Existió ese efebo en la vida del cineasta? ¿Quién es el autor de esa pintura? Por la edad del niño de la foto, en torno a los ocho años, parece de su última época en Calzada de Calatrava (Ciudad Real), antes de mudarse a Extremadura.

Responde a otra de las cuestiones el autor verdadero del cuadro. «Pedro ya era coleccionista de mi obra, pero tenerle en mi estudio para colaborar en su nueva película era distinto, más emocionante. Se trataba de hacer el dibujo del niño, que es Pedro de pequeño sentado leyendo un libro, que hace un joven albañil sobre un saco de yeso y que tanta importancia tiene en la parte final de la película. Al lado del niño aparecen varias macetas de flores. Para mí, una pequeña maceta con un geranio al lado del niño en este dibujo es el principio de esta aventura», apunta el pintor Jorge Galindo. Sí, confirmado, el niño es Pedro. Y, como en la vieja foto en blanco y negro que aparece en este reportaje, entonces Almodóvar usaba también el cabello corto, relamido, con raya al lado. Nada que ver con la melena alborotada que hoy luce.

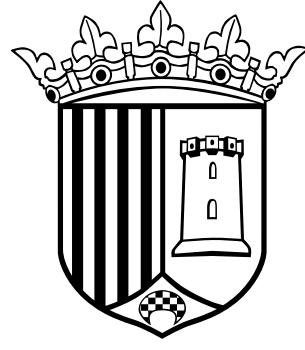
Eduardo, en la ficción, es el albañil y pintor analfabeto al que el niño Salvador -el segundo yo del cineasta en la película- enseña a leer y escribir por las noches tras el trabajo. Jorge Galindo (Madrid, 1965) no se le parece en absoluto. Él es uno de los pintores fetiche de Almodóvar. Tiene una buena colección de su obra en su piso de Pintor Rosales, esa casa que «parece un museo» que es -sin duda- otro de los protagonistas de 'Dolor y gloria'. «Esos cuadros son mi única compañía. Yo vivo con esos cuadros», suelta Salvador.

¿Existió el albañil devenido en pintor anónimo que aparece en DyG?

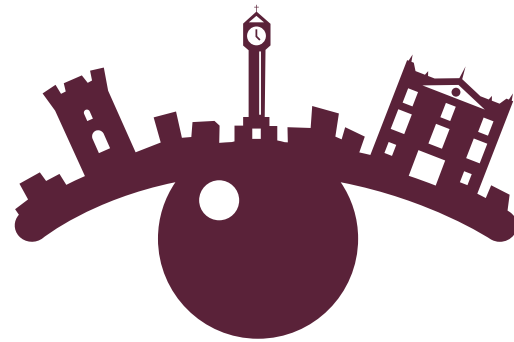
«No». Lo ha reiterado una y otra vez el cineasta manchego. «No, no me enamoré de ningún albañil... Aunque reconozco que podría haber ocurrido perfectamente». Lo usó como polea para dar sentido a su obra más biográfica. El propio Pedro, explicando el sentido de esa pintura, escribió: «Cuando encuentra en una galería de segunda una acuarela -el retrato que un joven albañil le hizo en la cueva de su infancia- recuerda vívidamente 50 años después la pulsión del primer deseo. Y vuelve a sentir que esa historia debería ser narrada. Es un sentimiento apasionado y vertiginoso, el mismo que yo he sentido antes de cada una de mis 21 películas. Y esa necesidad imperiosa de narrar El primer deseo le salva la vida».

Para que no haya confusiones con la realidad... Ni se metió heroína. Ni vivió en una cueva. Sí es verdad que en «las noches que coinciden varios dolores», cree en Dios a pesar de ser ateo. Y que, tras 70 años de vida, puede decir sin remilgos que el cine le cambió y «le salvó». O, como apunta una de sus interlocutoras en «Son tus ojos lo que han cambiado. La película es la misma.

AJUNTAMENT DE
Paterna
REGIDORIA DE TURISME
CULTURA I FOC

Oficina Turisme
PATERNA

Calle Metge Ballester, 23-B (junto al ayuntamiento)

Teléfono: 96 305 31 24 | Whatsapp: 607 218 403

paterna@touristinfo.net

HORARIO:

Del 1 de septiembre al 30 de junio:
de lunes a sábado de 9 a 14 horas y tardes de 16:30 a 19 horas

Del 1 de julio al 31 de agosto:
de lunes a sábado de 9 a 14 horas y tardes de 18 a 20:30 horas